Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 143. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 26-го ЧЕРВНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 26, 1980 No. 143. VOL. LXXXVII.

ВСТАНОВЛЕНО ПРОГРАМУ ВІЛЬНОЇ ОЛІМПІЯДИ

Етібоко, Онт. (О. Твардовський). — Вже в днях 4-5-6-го липня в Етібоко, Онт. відбудеться Вільна Олімпіяда, в якій візьмуть участь спортові репрезентації таких поневолених народів: українців, литовців, лотишів, естонців і вірменів. Ці Вільні Олімпійські Ігрища влаштовує Міжнаціональний Комітет, в якому український репрезентує УСЦАК на чолі з організаційним референтом О. Желтвасм.

Крім УСЦАК Вільну Олімпіяду спонзорують: Комітет Українців Канади, Балтійська Спортова Федерація в Північній Америці, Естонський Центральний Консулят в Канаді, Лотишська Національна Федерація в Канаді і Литовсько-Канадська Громада.

Програма

П'ятниця, 4-го липня, год. 7:30 у Сентаніял Парку, церемонія відкриття, після чого на Комплекс стадіоні відбудеться великий Міжнаціональний культурний фестиваль.

Субота, 5-го липня на цьому ж „Сентеніял Парк Спортс Комплекс Стадіоні" відбудуться: прелімінарні змагання копаного м'яча вірмени — лотиші, 12:30 змагання легкої атлетики в групах жіночій і чоловічій. Год. 18:30 копаний м'яч українці — лотиші. В цьому ж часі в залях арени Етібоко Олімпіюм відбудуться відбиванкові і кошиківкові гри, що проходитимуть на початку кругового системою (кожний з кожним).

Неділя, 6-го липня від год. 10-ої ранку на стадіоні продовження легко-атлетичних змагань, у залях „Олімпіюм" фінальні змагання жіночих і чоловічих відбиванкових дружин, після яких відбудуться фінали кошиківкових дружин. О год. 2-ій по полудні на Стадіоні фінальні змагання копаного м'яча: українці-вірмени. Година 4-та — церемонія закриття Вільної Олімпіяди і згашення Олімпійського вогню.

Збірна українців буде складена з найкращих наших спортовців, що виступають у системі УСЦАК: в легко-атлетичній дружині в більшості змагунки й змагуни з Канади, збірні відбиванки: жіноча — першунки УСЦАК 1980 УСВТ „Ч. Січ" Нюарк з доповненням кращих з Канади, чоловіча — першуни УСЦАК 1980 УАСТ „Леви" Чікаго з доповненням кращих з УСВТ „Ч. Січ" Нюарк і Канада; кошиківкові з Канади; копаного м'яча підставовою дружиною є СТ „Україна" Торонто з доповненням найкращих змагунів (по двох з УСВТ „Ч. Січ" Нюарк і С.К. СУМ „Крилаті" Йонкерс та один з УСО „Тризуб" Філядельфія).

На окремих точках Вільної Олімпіяди будуть присутні запрошені Міжнаціональним комітетом гості з федеральних, провінційних і міських урядів, Канадійського Олімпійського Комітету, визначні українські і балтійські спортовці, що виступають в канадських і американських професійних дружинах.

РОБІТНИКИ В СССР ДОМАГАЮТЬСЯ ПРАВ

Відень, Австрія. — Хоча число емігрантів з СССР до Ізраїля значно зменшилося, то всетаки в пересильних пунктах у Відні, де знаходиться перша їхня зупинка після опущення границь СССР, постійно знаходяться люди, які добре зорієнтовані в підсовєтському житті і в його розвиткових тенденціях. Новоприбулі потверджують інформації про ферменти серед робітників та про спроби їхніх провідних елементів організовано добиватися своїх прав.

Останньо до Відня прибув з Білорусі Володимир Борисов, де він працював в профспілковому русі. Борисова „видворили" за кордон у загальній „очищувальній акції" перед Олімпійськими ігрищами в Москві. Борисов був нотований у КГБ як дисидент, як людина, що має свою думку, її висловлює й боронить. Тому, хоч він був працівником профспілкової системи, йому запропонували вибір: виїхати за кордон, або піти під суд.

Згідно з інформаціями Борисова робітничий рух в СССР розвивається по двох лініях: з одного боку це зріст активности серед робітників, видвигання ними вимог поліпшення побутових умов, прикорочення партійного й адміністраційного тиску, що щораз частіше виявляється в стейках, а з другого боку творення незалежних робітничих організацій, здебільшого профспілчанського типу. Сам Борисов був членом такої профспілки, яка називалася Вільне міжпрофесійне об'єднання, що складалося з десяти відділів і мало понад 200 членів. Півтора місяця тому власне це Об'єднання організувало страйк у Мінську. Про цей страйк, як і про таке робітниче Об'єднання дотепер на Заході не було відомо.

Венецька конференція наголошує економічні проблеми

Венеція, Італія. — В програмі конференції сімох демократичних індустріяльних держав у Венеції було дві найважливі під сучасну пору проблеми: політичне положення в світі у зв'язку з агресивною політикою Москви і господарські труднощі, викликані інфляцією, постачанням енергії і її цінами та рецесією. В господарській деклярації у всіх цих питаннях накреслено напрямні дальшої діяльности.

Труднощі господарського життя глибокі і тому конференція підкреслила, що у цьому відношенні, „Не має скорих легких розв'язок, а потрібні тривалі зусилля, щоб осягнути краще майбутнє".

Наріжним каменем майбутньої господарської політики індустріяльних держав є розв'язка енергетичної проблеми, ствердили учасники нарад. „Якщо ми не подолаємо проблеми енергії, ми не зможемо дати собі ради з іншими проблемами", сказано в господарській деклярації конференції. „Ми мусимо покладатися на інші роди енергії як нафта, щоб задоволити енергетичні потреби майбутнього господарського росту... Студії міжнародньої групи оцінки нуклеарного пального, започатковані в Лондоні 1977 року, є видатним вкладом до вживання нуклеарної енергії... Ми закликаємо всі країни взяти до уваги ці висліди".

Побіч нуклеарної енергії конференція підкреслила зростаючу вагу вугілля, як засобу енергії, у зв'язку з наявністю велитенських його запасів і новою технологією, яка зменшує, або таки зовсім елемінує занечищення води й повітря. Конференція поставила ціллю протягом десяти років добитися заступлення принаймні 15-20 мільйонів барилок нафтової ропи новими енергетичними засобами.

Інфляцію, якої нищівну ролю пробував останньо дехто применшити, конференція видвигнула як дальшу головну небезпеку господарки: „Зменшення інфляції є нашим головним пріоритетом і принесе вону користь усім націям. Інфляція спиняє ріст і шкодить усім секторам наших суспільств".

Господарська рецесія викликує тиск різних ділянок промислу в країнах вільного світу за обмеженнями імпорту чужих дібр. Конференція протиставилися цьому. „Ми рішені далі зміцнювати товарообмінну систему відкритого світу. Ми будемо протиставитися натискові за протекціоністськими акціями", сказано в деклярації.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ПІДТРИМУЄ ЮГОСЛАВІЮ

Президент Джіммі Картер і президент Цвістін Міятовіч під час моторкади вулицями Белграду.

Белград, Югославія. — Після закінчення конференції у Венеції, Італія, президент Джіммі Картер зі своїм антуражем прибув на короткі відвідини до Югославії. У своїх публічних та приватних виступах він наголошував тут повну підтримку Югославії для виконання своєї незалежности і використав свої виступи для затверкнення актуальних політичних проблем, а в першу чергу совєтської інвазії на Афганістан.

„Напохитна оборона Югославією принципів справжнього неопределення та невтрявання у внутрішні справи суверенних держав є особливо важливою в сучасному нестійкому і турботному світі. Спеціяльні відносини між нашими двома країнами розвивалися під час урядування сімох президентів ЗСА, починаючи від президента Трумана. А я є тут щоб підкреслити нашу повну підтримку самостійности Югославії, її територіяльної незалежности і єдности та наш респект для югославського становища не-пов'язання".

В обличчі нападу Москви на Афганістан, президент Картер остеріг її перед дальшими такими спробами, зокрема відносно Югославії. Від часу зірвання Белграду з Москвою весною 1948 року всі чергові совєтські режими, починаючи від Сталіна, шукали нагоди, щоб силою розправитися з Югославією. Після смерти Тіта Москва може думати, що така нагода прийшла і тому Президент відбув поїздку до Белграду, щоб продемонструвати американську поставу.

Не зважаючи на совєтські маневри й усілякі обіцянки в світі, не меншає обурення з приводу її нападу на Афганістан. Доманагання, щоб совєтські війська були якнайскорше відтягнені з території Афганістану і щоб нарід Афганістану міг сам рішати свою долю, форму свого уряду і його особистий склад, зовсім не слабнуть. Особливо в сучасних умовах національного самостановлення збройний напад Москви на безоборонного сусіда викликав обурення, а разом турбування, чи московські лідери, очманілі своєю сучасною збройною потугою, не збираються використати її для поневолення дальших народів. І тому президент Картер висловив свою „глибоку турботу, що неоправданий акт збройної агресії продовжається в Афганістані".

Алєксандра Нілова засудили за співпрацю з Сі-Ай-Ей

Москва. — Пресові агенства інформують, що московський суд засудив на сім років концтаборів Алєксандра Нілова, якому прокуратура закидала співпрацю з Центральною Розвідною Службою ЗСА (Сі-Ай-Ей).

Повідомляючи про засуд, совєтська газета „Красная Звезда" пише, що діяльність Нілова була розкрита совєтською тайною поліцією вже на самому початку і тому він уникнув вироку смертної кари. Газета інформує, що Нілов був завербований на службу Сі-Ай-Ей в Альжирі, де він перебував на праці і йому, мовляв, обіцяли американці високу грошову винагороду, яка мала бути складена до швайцарського банку.

Процес Нілова, кажуть політичні спостерігачі, нагадує суд над Анатолієм Філатовим в 1978 році, який також був в Альжирі і якого після процесу розстріляли.

Сахаров виступив в обороні Нєкіпєлова

Москва. — Пресове агенство Ройтерса інформує, що академік Андрей Сахаров, який, як відомо, перебуває на засланні в місцевості Горький, виступив в обороні члена правозахисного руху Віктора Нєкіпєлова, закликаючи західні уряди і спільноти виступити в його обороні.

Протест Сахарова привезла і доручила західним кореспондентам в Москві його дружина Єлєна Боннер. Нєкіпєлов поет, член Гельсінської групи був засуджений 13-го червня за „антисовєтську агітацію" на 7 років поправчих таборів у віддалених районах Совєтського Союзу і 5 років заслання. Таке максимальне покарання члена Московської Гельсінкської групи викликало реакцію протесту не тільки в СССР, але також за кордоном.

„Тільки жорстока і бездушна країна, така як СССР — говориться у заяві Сахарова, — може знищувати своїх громадян, нарушуючи таким способом усі міжнародні домовлености і договори".

З'їзд КПСС відбудеться в лютому 1981 року

Москва. — Совєтська преса повідомила що XXVI з'їзд Комуністичної партії Совєтського Союзу відбудеться в лютому 1981-го року.

Рішення про скликання з'їзду було прийнято на засіданні Центрального Комітету КПСС на якому з головною промовою виступив генеральний секретар і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід Брежнєв і міністер закордонних справ СССР Андрей Громико. Останній XXV з'їзд КПСС відбувся в 1976 році.

Згідно із совєтською пресою, XXVI з'їзд розпочнеться 23-го лютого у Великому палаці з'їздів і головними промовцями на ньому будуть Брежнєв і Алєксей Косигін. З попередньої практики відомо, що у такому з'їзді беруть участь понад 5,000 делегатів, обраних раніше на партійних з'їздах в усіх республіках. Комуністична партія Совєтського Союзу нараховує тепер 17 мільйонів членів, що становить 7,5 відсотка всього населення СССР.

Гроші заливають Японію

Токіо. — Величезні здобутки й динаміка японської господарки викликують зростаючий наплив чужих фондів до японських банкових і ощадностевих інституцій та в інвестиційні підприємства. Наплив цей помітно зростає в останньому часі, обнімаючи щораз нові капітали, які пошукують безпечної і прибуткової локати. Кіічіро Катавра, керівник одного з найбільших банкових домів в Японії, Номура Секюрітіс Ко, передбачує, що принаймні шість більйонів „нафтових долярів" вплине цього року на збереження чи на інвестування в Японії. А це тільки початок. Цього року, заки ще відсотки в ЗСА піднесено до небувалої дотепер висоти, протягом одного місяця закуп акцій на токійській біржі перевищив продажу на понад 42 більйони єн. Так само бонди японських господарських підприємств притягають щораз більше закордонних капіталів.

Такий великий наплив чужих капіталів причиняється до піднесення вартости єна у відношенні до інших валют з одного боку, а з другого значно збільшує плинність гроша та зміцнення інвестиційних можливостей. Японія сьогодні належить до тих країн, які спроможні капіталово братися до всяких починів в себе і поза кордонами.

Канцлер Шмідт з'ясовує ціль поїздки до Москви

Венеція, Італія. — Одною з кісток незгоди між ЗСА і союзниками були поїздки спершу президента Франції Жіскара д'Естена до Варшави на зустріч з Леонідом Брежнєвим, а відтак канцлера Західньої Німеччини Гельмута Шмідта до Москви.

Поїздка Шмідта відбудеться під кінець цього місяця. Після з'ясування Шмідтом точок, які порушить у Москві, опозиція до його поїздки з боку президента Джіммі Картера відпала. Точки ці він наперед сформулював на пленумі конференції у Венеції, а відтак потвердив у приватному інтерв'ю американському публіцистові Джеймсові Рестонові.

Канцлер Шмідт подав п'ять точок, які він видвигне в Москві:

- Хоч Шмідт не заперечує розходжень у таборі демократичних союзників, а особливо його обміну листами з президентом Картером, які не завжди були сповнені взаїмним довір'ям, то це в ніякій мірі не ослаблює союзу тих держав. Союз цей побудований на органічних життєвих портебах його учасників і стоїть вище епізодичних спорів чи непорозумінь.
- В часі побуту в Москві Шмідт спробує вказати й переконати Брежнєва й його співробітників у конечності військового балансу в Европі між совєтськими збройними силами і силами його сателітів та збройними силами Заходу. Тільки така рівновага може утривалити співпрацю між тими двома комплексами.
- Власне тому держави НАТО повинні примістити на базах Західньої Европи нуклеарну зброю середнього засягу та американські кружляючі ракети, які єдині в обличчі совєтського арсеналу в Східній і Центральній Европі можуть ту рівновагу забезпечити.
- Канцлер найрішучіше обстоюватиме виведення совєтських військ з Афганістану бо для Західньої Німеччини російська мілітарна інтервенція в Афганістані не до сприйняття.
- Німеччина й на далі буде послідовно обстоювати всі свої зобов'язання супроти союзників, притримувати постанову Гельсінкських угод та здійнювати свої господарські договори з Совєтським Союзом і його сателітами.

В Америці

ЕМІГРАНТИ ІЗ СОВЄТСЬКОГО Союзу влаштували в Бостоні у понеділок, 23-го червня ц.р., демонстрацію проти двох совєтських вчених, які беруть участь у міжнародній конференції для дослідів лейзера заявляючи, що Н. Басов і А. Прохоров приїхали на цю конференцію з метою зібрати найбільше інформацій, щоб опісля передати їх органам КГБ. Поліційні чинники в Бостоні заявили, що досі жидівські емігранти не влаштували в цьому місті жадної політичної демонстрації і тому їхній протест викликав деяке здивування. Представник демонстрантів, який з політичних мотивів заховався під псевдонімом „Шапіро" заявив, що вже наспів час політичної активізації емігрантів з СССР, бо ті, що залишилися в Совєтському Союзі потребують моральної підтримки.

ЗНАВЦІ ПЕРЕДБАЧАЮТЬ, ЩО В третьому кварталі цього року буде прийнято значно менше осіб на роботу, як, наприклад, минулого року. В загальному число затруднених в липні буде мабуть найнижчим від чотирьох років. Більшість опитуваних працедавців відповіли, що затруднять певне число робітників, головно молоді, але це число минулого року було значно вище. В минулому році у літніх місяцях тільки 7 відсотків фірм скорочували штат своїх працівників; в цьому році 17 відсотків заповіли скорочення; 60 відсотків підприємств не будуть вводити жадних змін.

ВЕРНОН ДЖОРДАН, НЕГРИТЯНСЬКИЙ лідер, що його прострелив невідомий скритовбивець, якого ще й досі не віднайшла поліція, перейшов в нюйоркському шпиталі складну операцію і тепер приходить до здоров'я. Його здоровельний стан все ще загрозливий і лікарі не знімають Джордана з критичної листи.

ЧИСЛО ЗАСУДЖЕНИХ ДО СМЕРТНОЇ кари зросло в ЗСА в останніх місяцях до 103 осіб і тепер становить 567 осіб. Статистичне бюро повідомило, що смертна кара існує тепер у 25-ох стейтах, а більшість стейтів держать в себе одного або більше в'язнів засуджених на смертну кару.

СЛУЖБОВЦІ ФБІ, СЛУЖБИ еміграції і натуралізації та поліція розкрили контрабанду, яка займалася перепачкуванням мексиканських емігрантів до З'єднаних Стейтів Америки за суму 750 долярів від особи. Покищо поліція арештувала 14 осіб, членів цієї контрабанди, які станують опісля перед судом. Г.С. Мирфі, кримінальний прокуратор і правний дорадник Еміграційної служби, заявив, що з відкриттям цієї банди поліції вдалося унешкідливити мабуть найбільшу численно групу, дії якої переходили сотні тисяч долярів. Вони видавали перепачковиним так звані „зелені карточки", які майже не відрізнялися від оригінальних, що ними користується Служа еміграції і натуралізації.

ГОЛОВНІ ЛЕТУНСЬКІ КОМПАНІЇ заявили, що вони погодились за ціну 129 долярів перевозити пасажирів з Ню Йорку до Лос Анджелес у туристичній клясі, якщо на це дістануть згоду авіаційного управління. Ця сума мала б заступити теперешню тимчасову суму 99 долярів, яка вигасає 30-го червня ц.р. З цією ініціятивою вийшла компанія „Істерн".

ЕЛВІН ЛІ КІНГ, УВІЙШОВШИ до баптистської церкви у Дейнджерфілд, Тексас, убив вистрілом з кріса і пістолі 4 особи, а 12 осіб поранив. Три чоловіки, відібравши від нього кріса, виволікли його з церкви. Тоді Кінг вихватив пістолю і двох з них убив. Після цього випадку Кінг намагався відобрати собі життя і тепер перебуває ранений в голову у шпиталі. Кінг по фаху учитель математики, здобув в 1970-их роках доктрат з психології у Тексаському університеті і жив самітньо на своїй маленькій фармі.

У світі

ДВА ЧЛЕНИ КАБІНЕТУ МЕНАХЕМА Бегіна в Ізраїлі вийшли зі складу уряду. Вони обидва належали до партії Демократичного руху. Причиною уступлення був протест проти політики Бегіна, з якою вони не погоджуються. Шльома Еліягу і Шафік Асад заявили, що вони також виходять зі своєї партії й творитимуть нову. Коли б і інші члени Демократичного руху вийшли з уряду Бегіна, то це могло б привести до його резиґнації.

ПІСЛЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ у виборах, які відбулися в неділю, 22-го червня, Ліберальна Демократична Партія в Японії приступила до підшукання й вибору свого нового лідера на місце померлого Масайоші Огіри. Голова партії буде одночасно прем'єром японського уряду. Новий лідер мусить бути обраний до 21-го липня, коли починається сесія новообраного парламенту. З усіх дотеперішніх кандидатів на цей найвищий пост у Японії залишилося трьох: Ясугіро Накасоне, 62-річний колишній генеральний секретар партії і член кабінету, Кіічі Міязава, якому 60 років, колишній міністер закордонних справ і міжнародної торгівлі, та Тошіо Комото, приватний підприємець і колишній міністер міжнародної торгівлі, якому 69 років.

У ЗСА ПЕРЕБУВАЄ 250,000 закордонних студентів, у тому числі 45,000 іранців, 16,000 з Нігерії, 15,000 з Канади й Тайвану, 10,000 з Японії і Гонг Конгу. Американських студентів за кордоном є біля 25,000.

ПРИГАДКА

Пригадуємо всім ВШ Передплатникам „Свободи", що з днем 1-го червня ц. р. одержують англомовний „Український Тижневик" тільки ті передплатники щоденника, які вислали замовлення і належну передплату „Українського Тижневика". Для вигоди тих передплатників, які бажають одержувати „Український Тижневик", але ще не вислали такого замовлення і передплати, поміщуємо в цьому числі відповідний формуляр, що його можна вирізати і переслати виповненого разом з чеком передплати до Адміністрації „Свободи".

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

КОНФЕРЕНЦІЯ АРХІВАРІВ І БІБЛІОТЕКАРІВ

Ню Йорк, Н.Й. — Головна Управа Українського Бібліотечного Товариства Америки влаштовує тут в Домі Наукового Товариства ім. Шевченка при 302-304 Захід 13-та вулиця у суботу, 28-го червня ц.р., о год. 1-ій по полудні — конференцію архіварів і бібліотекарів українських бібліотек і архівів. У програмі:

проф. д-р Ярослав Падох — вступне слово, мгр Микола Кравчук — відкриття конференції і пояснення її цілей, привіти, д-р Дмитро Штогрин, доповідь „Українські архівні матеріяли на еміграції і їх збереження", інформативні доповіді керівників поодиноких бібліотек і архівів, дискусія і прийняття резолюцій.

МИСТЕЦЬКИЙ СЕЗОН У ГАНТЕРІ

Гантер, Н.Й. — Цьогорічний сезон розпочинається тут в неділю, 29-го червня, відриттям виставки образів Ярослава Вижницького в його власній галереї навпроти мотелю „Ксеня", о год. 2-ій по полудні. В суботу, 5-го липня ц.р. о год. 8-ій буде відкрита виставка образів Едварда Козака і його синів Юрія та Яреми у мотелі „Ксеня" („Кобзярівка") сполучена з відкриттям літнього сезону тієї популярної оселі. У програмі розвагового вечора 5-го липня у мотелі „Ксеня" візьмуть участь Уляна Любович, Іван Кердрин, Богдан Титла і Гриць Зозуля (монолог Ека).

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи перепрошувати злочинців?

Формально все ще член Республіканської партії, але кандидат на президента як „незалежний", конгресмен з Чікаго Джон Ендерсон заявив, що якщо б він став президентом ЗСА і отримав докази, що американські органи (Центральна Розвідча Агенція) допомагали колишньому шахові, вірному союзникові Америки, розправлятися з противниками незаконними засобами, то він перепросив би іранський нарід. У подібному дусі говорив теж колишній генеральний прокуратор (себто міністер справедливости) за президента Джонсона, Ремзі Кларк, який різко таврував політику 5-ти американських президентів, які підтримували шаха Резу Пагleві, як свого союзника, і публічно прославляв в Теграні, куди полетів всупереч забороні президента Картера, — сучасного іранського диктатора аятоллу Хомейні. Сенатор Тед Кеннеді теж гостро критикував президента Картера за те, що він допустив до нюйоркського шпиталю на лікування шаха Різу Пагleві, що ненавидить сучасний режим в Ірані.

Усі вони виправдуються, що такі реверанси в бік сучасних правителів Ірану потрібні для звільнення 53-ох американських „закладників" в Ірані. Проте наче автоматично виринає запит: як далеко можна посуватися до доброї цілі коштом власної і національної гордости і гідности? Від часу приходу до влади аятолли Хомейні З'єднані Стейти, їх Уряд і ввесь американський нарід переживали і далі переживають безперервну хвилю наруг, образ і злочинного шантажу.

Рада Безпеки Об'єднаних Націй, Генеральна Асамблея ОН, Міжнародний Суд Справедливости у Гаазі, Европейська Економічна Спільнота — всі ці найбільші і найавторитетніші міжнародні установи натаврували схоплення іранською юрбою американської амбасади і в'язнення всього її персоналу з благословенням від аятолли Хомейні як яскраве зламання міжнародного права. Всі вони закликали до звільнення закладників.

Президент Картер правильно схарактеризував ту поведінку нового іранського режиму, як факт без прецеденту, що сама державна влада користується терором і шантажем та потурає терористам і шантажистам. Чи ради рятування із в'язниці в Ірані 53-ох своїх громадян можна упокорюватися до тієї міри, щоби перепрошувати злочинців, терористів і шантажистів за те, що в цілком інших обставинах керівні державні мужі Америки вважали за доцільне і потрібне підтримувати в Ірані режим, який гарантував, що існує на Близькому Сході сильна збройна запора проти совєтського імперіялістичного походу та існує вірний союзник у військових, політичних і господарських ділянках?

Здається, що той сам іранський уряд, який користується терором і шантажем, правильно зробив, коли малий гурт арабських терористів, ворогів іранського режиму, захопив амбасаду Ірану в Лондоні і погрожував убити всіх тамошніх „закладників", якщо не отримають вимагані концесії. Іранський уряд тоді заявив, що він радше пожертвує своїми людьми в лондонській амбасаді та не покориться шантажистам. Це цікава проблема: чи можна перепрошувати злочинців, щоби за ціну власної гідности і чести рятувати життя своїх громадян?!

ПЛЯНИ ПОШИРИТИ ОБОРОННІ споруди для підземного пересування словнозвісного „MX-missile" також у стейтах Тексас і Ню Мексіко, здається, будуть занедбані, бо це коштувало б додаткових три більйона долярів. Отже „MX-missile" залишиться й надалі тільки у схоронищах Невади й Юти.

КРАЙОВА РАДА БЕЗПЕКИ Транспортації встановила, що у 60 відсотках вина за катастрофи вантажних літаків лежить на пілотах; у катастрофах пасажирських літаків цей відсоток ще вищий, бо становить 75 відсотків. Для приватних літаків катастрофи, спричинені помилками пілотів, становлять аж 90 відсотків.

Недавно американська преса повідомила про присуд на кару смерти п'ятьох українців за „зраду" та „злочини" заподіяні під час німецької окупації.

Об'ємисту статтю про цю подію подав один совєтський періодик.

Судив цих „колишніх гітлерівських прихвостнів" військовий трибунал „Червонопрапорного Київського військового округу" під головуванням генерал-майора юстиції (і такі „генерали" існують!) — Л. Г. Трунін. Суд тривав майже два тижні, вислухано біля сотні свідчень, які обтяжували звинувачених різними провинами.

— „Багато зрадників уже дістали те, що заслужили", — пишуть „Вісті з України", — „однак декому з колишніх поліцаїв і карателів вдалося сховатися, втікти із краю, де коїли злочини".

Сповидні „злочинці"

Один із них — Іван Мамчин, змінивши прізвище і документи „зумів пролізти й до вузу, одержав диплом учителя і почав працювати на Ровенщині".

„Виявляється — пише Грузін, — що йому ще з

М. Іващенко

СУД У МИРГОРОДІ

юних літ не подобалася Радянська влада. Тому він, тільки-но до Миргорода вдерлися окупанти, відразу запропонував свої послуги, добровільно пішов у поліцаї, в так звану „українську роту", де він „ніс каральну службу, охороняв важливі для окупанта об'єкти, брав участь в облавах, убивав радянських громадян".

Подібна біографія й Василя Гавриша, який „щосили вислужувався перед окупантами" і разом із іншим підсудним — Андрієм Дерев'янком у складі дивізії СС „Галичина" — брали участь у боях проти Радянської армії".

Підсудний Федір Пелих також пішов у поліцію добровільно, бо там „добре платили, давали продукти, обмундурування".

„Багато невинних жертв" — запевняє звітодавець — на совісті оскаржених" — Павла Ксьонза та Миколи Петренка, які у своїх злочинах „зізнавались неохоче і не відразу".

На вимогу „громадськості" трибунал засудив п'ятьох обвинувачених на кару смерті і одного до 15 років - „виправно трудової колонії суворого режиму" із конфіскацією майна.

Згадавши окремих співучасників, які „за океаном, ходять вільно по землі", автор статті закінчує: „Скільки б часу не минуло, забути злодіяння фашистів і їх посіпак неможливо. Зрадникам і вбивцям — нема прощення! Хай завершиться правосуддя!"

Совєтське правосуддя

Обізнаність із практикою і характером „радянського" правосуддя" не може не викликати застережень щодо правдивости поданих обвинувачень, свідчень та визнання провин. Хвиля офіційних реабілітацій жертв „культу" говорить сама про себе і „радянське правосуддя".

Проте абстрагуючи від описаної події, у принципі не можна не погодитися із гнівним домаганням Грузіна карати вбивць та злочинців „скільки б часу не минуло"!

Згаданий періодик

Дивно лише, що і згаданий періодик і їх звітодавець увесь свій гнів та обурення скеровує постійно і виключно на „злодіяння фашистів і їх посіпак". А як бути із злодіяннями комуністів, чекістів і їхніх посіпак? Яка ж різниця між вбивцями брунатними й червоними? Яка різниця у уніформах „прихвостнів" Гітлера чи Сталіна?

Невже у Миргороді все злодіяння та вбивства обмежені періодом влади фашистів? Тоді порадимо і редакторам, і кореспондентам і, звичайно, червонопрапорному трибуналові поїхати до міста Вінниці, де біля Літинського шосе знаходяться масові могили розстріляних десять тисяч! в'язнів у „мирних" 1937-38 роках.

„Скільки часу не минуло"... а тих убивць і карателів немов і не було. В чому справа? Адже: „Зрадникам і вбивцям — нема прощення"! Чекаємо чергових звітів про судовий процес у Вінниці над вбивцями, які напевно не поховалися і не поміняли своїх прізвищ ані професій.

Олександер Татомир

НОВЕ ВИДАННЯ — ДАРУНОК ДЛЯ МОЛОДІ

Останьо появилося друком цінне двомовне видання для шкільної молоді, що його зладив роджений в ЗСА українець Ігор Кузич-Березовський — за професією палеонтолог.

Це видання має 64 сторінки формату 11" x 8 і ½", печатане на крейдяному папері, в кольоровій обгортці з мистецьким написом „Color it Ukrainian" та з великою фотознімкою чудових українських писанок. Зміст його виповнюють: українська азбука, численні рисунки, як ось: гуцульська дерев'яна церква, Михайлівський Собор у Києві з XII ст., Божа Мати з Дитятком, кн. Ольга, Т. Щевченко, карти України, національна емблема, дівчина в українському народному одязі, козак, овічі, квіти, дерева, звірята та багато інших картин, молитви „Отче наш" і „Богородице Діво" з двомовними поясненнями та короткі історичні коментарі по-англійському, що включають згадки про праісторію України.

Видання закінчується двомовним списком найбільше вживаних українських слів, бібліографічним показником праць, що ними покористувався автор та важливішими інформаціями про його студії й життьові зацікавлення (мовознавство, спорт, мистецтво, фотографія і т.п.).

Ціллю цього видання є зацікавити широкі кола читачів різного віку, а зокрема молодь українську та молодь іншого національного походження в Америці, Україною, її культурою та мовою. Рисунки з різноманітною тематикою годяться на те, щоб їх розмальовувати й таким чином краще закріплювати в пам'яті мовний та історічний зміст.

Молодий автор цієї потрібної праці не тільки приготовив двомовні тексти, але й обдарований мистецьким талантом виконав складні рисунки враз із кольоровою обгорткою та власної продукції фотознімкою писанок. Він уміло поєднав науку з розвагою і як тонкий аналітик психології молодого покоління ужив дуже ефективних і новочасних засобів, щоб зробити сприємливими українознавчі дисципліни для асимільованого, а то й чужого оточення. Вважаємо це видання за дуже вдалу спробу найти шляхи духового зв'язку з юними, але й вибагливими читачами, що їх інтеліґенцію та критичний змисл загострили модерні педагогічні посібники, радіо та телебачення. На актуальність видання вказує негайна корисна реація англомовного оточення, що його речником стала репортерка Аріель Емет у своїй рецензії в „Детройт Фрі Пресс".

Це чепурне й естетичне видання, овіяне глибокою релігійністю і щирою любов'ю до всього, що рідне, а зокрема як успішний допоміжний засіб зацікавлення української молоді і чужинців культурою та минулим нашого народу, заслуговує на найбільше признання та пильну увагу української громади. Ця книжка повинна находитися у кожному українському домі, головно там де є діти й молодь. Його повинні набути всі учні наших українознавчих шкіл та молодечих організацій.

Ігор є сином відомого дослідника давньоминулого України та автора кількох більших історичних творів Івана Кузича-Березовського.

Усім, що бажають набути згадане цінне видання для молоді подаємо адресу автора: Mr. Ihor Kuzych Berezovskyj P.O.Box 1132 Berkley, Mich. 48072.

Ціна книжки — 2 доляри 95 центів, а поштова пересилка 1 доляр.

Максим Бойко

НАЦІОНАЛЬНА БІБЛІОГРАФІЯ

Визначення терміну „національна бібліографія" знаходимо у першого її теоретика, єзуїта Міхаеля Деніса, бібліотекаря австрійської цісаревої Марії Тереса, в його праці Denis, M. Grundriss der Bibliographie, Відень, 1774. Пізніше цей термін повторив французький бібліограф Г. Ф. Дебюр, 1810, за ним німці у 1866 р., опісля цей термін перейшов до інших країн і ми зустрічаємо такі повні назви: Courtney, W.R. A register of national bibliography... London, 1905-1912. Vortius, J. Der gegenwartige Stand der promaren Nationalbibliographie. Leipzig, 1930. Conover, H. Current national bibliographies. Washington, 1955.

Вищезгаданий французький бібліограф робив зведення у добі найбільше поширених кордонів держави, 1810-1814, на цім терені тодішні книги друкувалися 14-ми мовами. Німецький народ протягом віків не мав своєї єдиної держави, на цім терені національну бібліографію визначала мова, поруч якої до XVII ст. була і латина. Швайцарія послуговується чотирьома мовами, тому тут в основу національної бібліографії покладено державний принцип у заголовку „Бібліографія Швайцарії". Після розбору Польщі над бібліографією працювало аж три покоління Естрайхерів, що описали ретроспективно понад 140,000 назв, XV-XIX ст. і видали 34 томів. Цю працю назвали „Бібліографія Польська", що означає — національна бібліографія. У ній названо книги друковані латинкою різними мовами, а навіть кириличні друки транслітеровані. В основу цієї великої праці покладено територіяльний принцип.

У днях 19-22 вересня 1957 року відбулася у Варшаві Міжнародна бібліографічна конференція із участю сімох країн соціялістичного бльоку. Тому що Україна лежить у сфері цих впливів, ми передаємо основні думки дискутованого питання національної бібліографії.

Є. Дрес, Східня Німеччина, читав доклад „Види та оформлення загальної національної бібліографії в Німеччині". В доповіді була мова про ретроспективну бібліографію (назви друковані в минулому). Представник Югославії казав, що цей рід бібліографії зіставляється окремо по тамошніх національних територіях таких, як: Сербія, Хорватія, Словенія, Боснія і Герцеговина, Македонія і Чорногора. Зо всіх зібрань по названих країнах зводиться загальна ретроспективна бібліографія. Представник Чехо-Словаччини в перекладі дослівно сказав так: „Треба розробляти все, що друкується у нас, все що видане нами, і все що говорить про нас". Болгарія і Мадярщина в основу національної бібліографії кладуть територіяльний критерій.

Варшавська „Польоніка" (тотожне Україніка) реєструє усі публікації видані на терені Польщі, праці авторів поляків в інших країнах, усі видання польською мовою без огляду на місце друкування із польською тематикою. До Польоніки відносить чужомовні друки, що захоплюють якесь питання народу з винятком енциклопедичних гасел, інформацій універсального засягу. В дискусії над національною бібліографією не було однозгідности. Цей принцип обстоювали представники Польщі, Румунії і Чехо-Словаччини. Вкінці ухвалено резолюцію такого змісту: „Міжнародна бібліографічна конференція стверджує різницю поглядів у справі національної бібліографії та вважає наразі неможливим до погодження". До цього додано, що ця проблема вимагає докладніших теоретичних студій.

У статті „МБК в Варшаві" (Советская библиография", 1958, ч. 49, ст. 84) не сказано, хто не годився з поняттям „національної бібліографії". Але на основі мови поодиноких преставників, що ви коротко згадали вище, мабуть, не годилися представники СССР. В чім же справа? Принцип національної бібліографії наказує реєструвати все, що було продуктом інтелекту даного народу на даній території, його мовою та іншими мовами про нього. Але росіяни, щоб закрити правду перед поневоленими народами викидають певні періоди, як, наприклад, Визвольні змагання України, 1917-1921 рр. і на це місце ставлять „Советская библиография", з приміннням „соціялістичного реалізму", що означає „бреши скільки влізе", щоб той співрозмовник не довідався щирої правди. Для всього СССР видається реєстр „Книжная летопись", матеріяли якого частково вже здійснилися в „Сводний катог русской книги, 1708-1957", а для України призначений „Літопис українського друку", але загальної бібліографії дотепер „суверенна" Україна ще не видала.

На цій конференції була мова, щоб періодичні видання також включати до НБ. Інші заступали думку, що слід виказувати і рукописи, але її відхилено. На основі сказаного можна скласти приблизну таку дефініцію НБ, а саме: Національна Бібліографія реєструє усі назви видавничої продукції публіковані на терені даної країни, чи держави без огляду на мову, також рідномовні видані поза її межами чужомовні тематично пов'язані з материком та авторів даного народу, які перебувають на чужині. Це повинно включати оригінальні твори, переклади, періодику та ілюстративний матеріял.

Як вже було в інформації того автора — „Регіональна бібліографія в Україні" (Свобода чч. 39, 40-41, 1980), бібліографи шукають способів реєструвати все можливе по віддалених місцевостях, щоб не пропадало. Треба догадуватися, що різні партійні ставленики цю висококультурну працю зовсім занед-

(Закінгення на стор. 4)

„ДОЗОРЦІ РАДЯНСЬКИХ РУБЕЖІВ"

Із якою „пильною увагою" стежать совєтські прикордонники — готові кожної хвилини... відбити будь-яку агресію Заходу чи зі ЗСА, засвідчує про те стаття генерала-лейтенанта М. Лавриненка, начальника військ Червонопрапорної Західньої прикордонної округи.

У цій статті п. з. „Дозорці радянських рубежів", надрукованій у київській газеті „Радянська Україна", її автор, згадуючи День прикордонника, що його саме відзначували у Совєтському Союзі, пише про прикордонників-„дозорців" „пильних вартових радянських рубежів", прославляючи їхні „героїчні діла", на „подвигах яких виховуються тисячі і тисячі радянських патріотів".

Апльодуючи „героїчним ділам" прикордонників, які виконують свою службу для СССР уже 62 роки, ген Лавриненко зупиняється на післявоєнному періоді, зазначуючи, що зокрема важлива ця „служба", сьогодні, коли „агресивні імперіялістичні кола, очолювані США, і в першу чергу країни НАТО, прикриваючись брехливими фразами про вигадану 'радянську загрозу', розгорнули безпрецедентну кампанію, а разом з тим нарощують гонку озброєнь, активізують підривні акції проти нашої країни і всієї соціялістичної співдружности". Ген. Лавриненко, згадуючи „відомі події в Афганістані, зокрема націлюється на ЗСА і його Уряд та Пекін, мовляв, вони використовують цю ситуацію — „для

(Закінгення на стор. 4)

З ПОДОРОЖНІХ ВРАЖЕНЬ

„А Я ТАКИ ЛЮБЛЮ АКАПУЛЬКО!"...

(1)

(мб) — Заголовок до мого репортажу — „А я таки люблю Акапулько!"... — я запозичив в о.Прелата. Хай він мені вибачить. Була це майже святочна нагода. Як звичайно спогади, побажання, ностальгічний настрій. Згадували красу і велич рідних земель, Львова, Києва, Володимирську гірку, Дніпро... А о. прелатові (був дещо під гумором) може на жарт прохопилось: „А я найбільше люблю Акапулько". Поправді до того часу не відав я навіть, що Акапулько існує. Та в короткий час після того трапилась нагода і компанія і я потягнувся до того славного Акапулько.

Летіли мехіканською лінією. Зразу я не мав довір'я, але літак держався цупко в повітрі, не кидало ним, добре нас частували, то я „навернувся" і набрав дещо довір'я до „мехіканського".

На летовищі в Акапулько важко було нам порозумітися із таксівкарями і водіями автобусів. Мабуть вас розуміють але прикидаються, що не второпають, щоб не поінформувати вас точно і мати змогу здерти більше з вас за переїзд. Дорога з летовища до міста мальовнича, перший вид на притоку Акапулько. Вид ошелешуючий. Також, виїхавши в місто ви заскочені, вдаряють вас пишні готелі, хмародери. Пізніше зрозумів чому тут це все так вигнало угору. Будівлі розташовані на побережжі, вздовж Костера Міґуель Алєман, одної довжезної вулиці, яка в'ється рівнобіжно до побережжя. По одному боці тієї вулиці готелі, по другому — дуже стрімке побережжя, де менші будівлі і хатки, наче пташині гнізда поприкріплювані до скель.

Вид із нашого готелю на притоку і океан не опишеш, який гарний! Бував на Рів'єрі, побував і на інших гарних набережжях, а такого чуда краси не бачив! Хіба, що Ріо краще, але того не бачив.

Увечері ми пішли на „обзорини" міста. Ідеш, ідеш тією Костеро Міґуель Альман і кінця їй немає. Нема великих магазинів, а безліч малих крамничок, як в Европі. А найбільше їх із ювелірним та шкіряним крамом й одягом. Очевидно тут покупці не автохтони, а прогульковці. А за крамницею з харчами треба таки тут добре нашукатися. Зате ресторанів безліч. Тут їхні управителі стоять на вулиці і захвалюють свої присмаки. Нагодують вас, але і здruть немилосердно. Правда, що тут усе імпортоване, тож може воно і виправдує досить високі ціни.

Одно вас уразить неприємно. На вулицях одор. Здавалося би, що тут над самим океаном повітря повинно бути чисте-пречисте. А особливо на перехрестях де отвори каналів, таки дошкульно воняє. Каналізація видно не була розрахована на такий головокружний ріст хмародерів і не вміщує того, що вони постачають. Друге, що вас разить — це паства вуличних продавців. Від них обігнатись годі. Це автохтони — індіяни і мішанці — сидять і стоять уздовж вулиці і напихають свій крам. Прикраси, блюзки, спідниці, миски, дешеві перстені, нашийники і подібний крам. Це вас хвилює, бо продавці дуже настирливі. Особливо малі діти. Вони люті на вас, коли відмовляєтесь купувати. Заступають вам дорогу, що перейти годі. А більше нужденні, мами з немовлятками, хворі і каліки сидять уздовж хідника і жебрають. Бачите немовлята, що їм ще і на ногах устоютись годі, і повзають у бруді, такі мізерні. Це автохтони індіяни. Змиршавілий народ. Присуджений видно на вимертя. Вони не як американські індіяни, які все ж таки протестують, бунтуються і відвойовують дещо з того, що забрали їм білі. Мехіканські індіяни мізерота, яка вже ледве на ногах держиться.

Очевидно ви не приїхали сюди ні на „шапінґ", ні на соціоекономічні студії, а щоб покупатись в океані. З балькону готелю бачите, як той океан піниться, хвилі гонять з розмахом на пісок, а відтак швиденько тікають назад. Та сили тих хвиль звідсіля не зміркуєте. З'їхали віндою на рівень пляжі і найшлись зразу в пальмовому городі, де синіє великий, розкішний басейн.

— „Басейн маю і в Чікаго" — каже Зірка і біжить з чоловіком до океану. А Ляля вдоволяється тією „саджавкою" і захвалює прозоре її дно, вистелене різноколіровими кафлями. Вона свідома, що той океан надто тут небезпечний, не для неї...

А муж Зірки, славний пластун-чорноморець „пливака" кидається зразу на піну хвиль і відплив несе його далеко від берега. Та дружина за нього спокійна, бо він „чорноморець". Я не „пливака", а все ж тієї думки, що над Тихим океаном мені не мочитись у „саджавці". Тож лягаю на пісок і жду хвиль. А вони щохвилини б'ють мене здорово, а відтак тягнуть за собою. Мушу добре запертись руками, щоб не витягнули мене відтак із океану, як жертву любови Тихого океану.

Зірка побачила дві каменюки і її потягнуло „на камені". Не розрахувала, що хвилі, які повертаються попри камені, мають жахливу силу. Чуть її вода не змела. Але вона не дає за виграну. Кличе „пливаку-чорноморця". Він стає для охорони за каменем, а вона запирається об камінь. Не минула і хвилина, як вони обоє опинились біля мене на піску. Вона з великим синяком на клубі, він із закривавленим плечем. Океан тут небезпечний і зразу при березі глибінь. Тому, хто хоче втішатись тут купіллю в океані, я радив би : влаштуватись ближче центру міста десь на Кондеса Біч або Горнос Біч в таких готелях, як „Меріот" або „Контіненталь", а не в околиці „ель Президенте", бо там не скупаєшся, хіба що ти добрий пливака-чорноморець! Ми були в Акапулько при кінці квітня. Температура була 90-97 °, але горяч не дошкулювала, бо повітря дуже сухе. Небо було цілий час супер-синє, ні хмаринки. Але травень недалеко. Тоді до вересня тут горяч і дощі. Акапулько плаче за літниками. І має чого. Без літників там біда.

Срібне місто — Тахко

Побути в Акапулько — то бачити дещо Мехіко. Але мало. Бо тут усе замериканізоване, крім бурхливого океану, і жебраків на вулицях. В Америці завдяки „Welfare" жебракам іноді краще ведеться, як працюючим. У Мехіко бачиш як виглядає соціяльне життя в країні, де капіталізм „чистіший" чим у ЗСА, бо хоча країна була деякий час під комуністичним режимом, соціялізм не вкоренився тут так як у ЗСА у формі „велфаризму".

Кажу, досить мехіканської нужди побачиш в Акапулько. Але все ж таки, щоб побачити мехіканську дійсність краще треба рухатись поза це літнисько. Син поручив мені прогулянку до Тахко.

Місто це яких 150 миль на північ від Акапулько, ближче до Мехіко Сити. Дістатись туди легко. Ми найняли лімузину, яка за 140 долярів повезла нас четверо до того „міста Срібла". Дорога туди дуже мальовнича. Переїздили мехіканські села і містечка, більше окружне місто — Чіпанчінґо. Дорога до Тахко в'ється між горами, крутими серпанками. А гори, чи їх конфіґурація, дуже інтересні. Там „Голова Індіянина", дальше „Слон" — це назви, які їм надали індіяни. Але вершкові „Груди Рахелі Велч" — то дали ім'я вже певно американські туристи. Переїздимо понад висохлі ложища рік, які нетерпляче ждуть вліті дощового сезону. Минаємо кактусові ліси, що як свічники розсілись по горах. Деякі з них вистрілюють угору тільки „свічкою", деякі може двадцятьма. Інтересні теж „мідяні дерева" — цілі їх тут ліси. Але чим вище, тим гори більше позбавлені рістні й переходять у скелі.

Наша перша зупинка — у взірцево чистому ресторані, який ховається у прекрасно утриманому городі олеандрів і іншої тропікальної рістні. Там я, що мало побував у підтропічних країнах, бачу зразки різних квітів і дерев, яких ніколи у житті не бачив. Чужинця, який привик до нехлюйних WS на американських гайвеях, уражає зразкова чистота. Ніде не то папірця, але й порошинки.

(Продовження буде)

Інж. Марію Гончаренко вибрано вдруге головою Відділу Т-ва Інженерів

Ню Йорк, Н. Й. (Орест Глют): — Тут, у приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Схід 79-та вул., відбулися звичайні загальні збори Т-ва Українських Інженерів Америки, Відділ Ню Йорк, 17-го травня. Після початкових формальностей повстанням з місць вшановано пам'ять покійних членів Т-ва хвилинною мовчанкою.

Після прийняття порядку нарад, що включав 12 точок, привітання колишнього голови Головної управи інж. ЮріяГончаренка та почесного члена Т-ва інж. Михайла Пежанського, і відчитання та прийняття протоколу з попередніх загальних зборів, приступлено до звітування керівних органів Відділу.

Основний звіт з минулорічної діяльности управи склала інж. Марія Гончаренко, уступаюча голова Відділу. В звіті вона наголосила, що було влаштовано декілька успішних конференцій - панелів, стрічу з Українським Лікарським Товариством і Карпатським Лещетарським Клюбом на оселі УНС „Союзівка", баль інженерів і лікарів, відновлено домівку Т-ва, прийнято декілька нових членів та інші біжучі справи.

Інж. Ганна Галина Крицька склала фінансовий звіт. Сальдо в касі було доказом ощадної господарки. За стипендійний фонд, що завідує малою готівкою, звіт склав інж. Володимир Вальчук. У відсутності членів Товариського суду звіт склав інж. О. Глют. За Контрольну комісію звітував інж. Іван Заяць, стверджуючи правильність і солідність ведення книговодства Т-ва, при тому поставив внесок на уділення абсолюторії з признанням уступаючій управі.

В діловій дискусії над звітами голос забирали інженери: О. Глют, Т. Грицай, Ів. Заяць, Ю. Гончаренко, Я. Січинський, В. Вальчук, М. Ільків. На порушені справи в дискусії відповідали інж. М. Гончаренко і дотичні референти.

Одноголосним рішенням з признанням уділено абсолюторію уступаючій управі.

Управу, Контрольну комісію і Товариський суд на біжучий рік вибрано в складі: інженери: Марія Гончаренко — голова, Ганна Галина Крицька, В. Писарівський, І. Кмета, Я. Січинський, В. Вальчук, Л. Калинич, Р. Форостина, Н. Ненадкевич, В. Гуглевич — члени управи. Контрольна комісія: інженери: Ю. Базилевський, Ів. Заяць, В. Рудакевич, В. Фриз, В. Магун. Товариський суд: інженери — М. Степанюк, В. Гнатківський, Ів. Мокрівський.

Схвалено і прийнято плян праці і бюджету на слідуючу каденцію.

Номінаційну комісію обрано в складі інженерів: Дарія Мосора - Франкен, Т. Грицай, Ю. Огієнко, В. Мисак, В. Фриз.

Висловлено признання для інж. Ярослава Січинського за його довголітню працю в Товаристві.

Зборами проводила обрана президія в складі: інж. Михайло Ільків — предсідник, інж. Роман Форостина та інж. Володимир Писарівський — секретарі.

Відбулися вісім літературних вечорів Я. Славутича

Торонто, Канада (Р.Ч.) — Протягом травня 1980 р., збираючи матеріяли до своєї праці про українську літературу в Північній Америці, д-р Яр Славутич, професор Альбертського університету, мав вісім літературних вечорів, на яких читав уривки з нової поеми „Моя доба" у таких містах: Детройт, Бофало, Кітченер, Піттсбурґ, Вашінґтон, Ню Йорк, Трентон і Філядельфія. Крім того він виголосив п'ять наукових доповідей на мовно-літературні теми: дві в Гарварді на конференції ПКУС, дві в Монтреалі — на конференції славістів і сесії Українського Шекспірівського Товариства та одну в „Козубі" в Торонті. На літературних вечорах розійшлося більш як 120 примірників його нової книги „Зібрані твори, 1938-1978".

ДОВГИЙ ВІКЕНД У ЛІҐАЙТОНІ

Ліґайтон, Па. — На Оселі ОДВУ ім. О. Ольжича під час довгого вікенду з нагоди Дня незалежности, 4, 5, і 6-го липня, відбудеться цілий ряд розвагових і культурних імпрез з участю багатьох артистів, музикантів, ансамблів тощо. В п'ятницю, 4-го липня о год. 5-ій по полудні тут виступить мішаний хор „Кобзар" з Філядельфії під диригентурою Роксоляни Гарасимович (при фортепіяні Анна Мельник). Відомі мистці українських сцен Оксана і Ярослав Рудакевичі виконають скеч п.з. „Суперечка в супружжю"; буде також дует Анни Мельник і Христі Чижович у власному супроводі гітар; вечором о год. 9-ій — забава при звуках оркестри „Дніпро" О. Строцького. В суботу, 5-го липня, год. 5-та по полудні виступить ансамбль колишніх акторів Львівського театру з веселою і розваговою програмою (Віра Левицька, Юлія Шашаровська, Іванна Климовська-Язичинська, Емілія Гранат, Євген Левицький, Володимир Шашаровський — при фортепіяні Лідія Бульба). Також і нього вечора буде забава. У неділю, 6-го липня — відкриття дитячих таборів УЗХ.

Помер інж. Богдан Попович, старшина УГА

В четвер, 14-го лютого, на 82-му році життя в містечку Говелл, Н. Дж., помер інж. Богдан Попович, колишній старшина Української Галицької Армії.

Бл. п. інж. Богдан Попович

Народився 10-го березня 1898 року в селі Павлів, повіт Радехів. Гімназію закінчив у Львові. В часі І-ої світової війни служив при 19-му піхотному полку австрійської армії, в рядах якого брав участь в боях з москалями на російському фронті.

По розпаді Австро-Угорської монархії в жовтні 1918 року негайно зголосився до рідного війська і був приділений до 10-ої Янівської бригади. Як командант 16-ої сотні четвертого куреня перебув всю нашу визвольну війну в боях як з поляками, так і з москалями. За свою хоробрість і відвагу був на внесок Начальної Команди УГА розпорядком Диктатора ЗОУНР Євгена Петрушевича, ч. 212, з днем 1-го серпня 1919-го року, піднесений до ступня четаря.

Був за Збручем; в чотирикутнику смерти щасливо перебув двократну пошесть жахливого тифу. По катастрофі УГА весною 1920 року був засланий поляками до табору полонених в Тухолі на Помор'ї, з якого пощастило йому втекти до Чехо-Словаччини. Перебував у таборі Української бригади в Йозефові. В Празі закінчив агрономічні студії та в році 1925 повернувся до Галичини.

Працював кілька років як завідатель дібр у Західній Галичині, опісля відкрив власну крамницю з насінням, овочами і городничим знаряддям у Львові. Був діяльним членом Союзу Українських Купців і Промисловців. Переслідуваний большевиками, втік до Кракова в 1940 році і звідти переїхав до Любліну, де перебував до приходу німців. Звідси повернувся до Львова і відкрив наново крамницю у Львові з філіями в Станиславові, Тернополі і Сяноці.

В часі другої большевицької окупації виїхав на еміграцію до Німеччини, а звідси в 1949 році приїхав до ЗСА і осів з родиною в Ньюарку. Тут включився в громадське життя і став головою Т-ва „Самопоміч". Був також діяльним членом ветеранської організації „Об'єднання кол. Вояків Українців в Америці".

В тому часі оженився з пані Ольгою Вишиванюк, рідною сестрою д-ра Івана Турянського, адвоката в Коломиї, що помер 29-го листопада 1956 р. в Ньюарку. Згодом купив Іван Попович у році 1956 курячу фарму в Лейквуді, Н. Дж., де жив до кінця життя.

В році 1972 видав власним коштом книжку своїх спомин „Під українським небом". Був частим і довголітнім дописувачем до щоденників „Свобода" і „Америка", в яких опублікував понад 100 своїх статтей на тему міжнародної політики.

Був нагороджений Хрестом Заслуги Української Галицької Армії і Хрестом Головного Отамана Симона Петлюри.

Осиротив дружину Ольгу і сина Ореста, професора хемії Бруклинського коледжу Міського університету Ню Йорку.

Добра пам'ять про хороброго четаря Української Галицької Армії та вірного сина України залишиться на довго між його живими ще побратимами по зброї і друзями.

Дмитро Микитюк, колишній УСС з 1914 року

ТАБОРИ СУМ-А В ЕЛЛЕНВІЛЛІ

Елленвілл, Н.Й.— Табори Спілки Української Молоді Америки починаються тут вже 29-го червня ц.р. Відпочинково-виховний табір для старшого і молодшого юнацтва триватиме до 20-го липня (перша тура) друга тура від 20-го липня до 10-го сепня. В тому самому часі триватиме також спортовий табір для юначок і юнаків від 12до18 років, а від 10-го до 30-го серпня тут проходитиме вишкільний табір для кандидатів впорядника першого і другого ступеня і виховників першого ступеня. Під час виховно-відпочинкового табору відбуватимуться курси гри на бандурі і танців.

У ЧОТИРНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ДОНІ І СЕСТРИ

бл. п. ЛЯРИСИ ГАРКАЧ

яка припадає 28-го червня, вшановуємо її пам'ять.

У ПАМ'ЯТЬ НАЙДОРОЖЧА ЛІЛЮ!

Ніколи не забуду Тебе я.
Шукаю по хаті твого сліду,
Бо знаю, що не стрінемось
Ніколи вже тут.

Хіба тільки привіт-квітку
На могилу понесу.
На плиті, різблене Твоє ім'я,
Хрестик і серце Ісуса Христа.

Уклякну і молитву шепчу,
На прощання поцілунок
Рукою кладу.

МАМА

В пам'ять Покійної складаємо 20.00 дол. на Патріярший Фонд.

В смутку згадують:
ПЕТРО І МАРІЯ — батьки
НУСЯ, ОДАРКА — сестри
МІРКО — брат

Червень, 1980

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ НЕВІДЖАЛУВАНОЇ СМЕРТИ ЧОЛОВІКА, БАТЬКА, ВУЙКА

бл. п. д-ра ВОЛОДИМИРА ҐАЛАНА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 5 липня 1980 р., о год. 9-ій рано

в українській католицькій церкві

Благовіщення ПДМ, Мелровз Парк, Па. у Філядельфії.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:
ЯРОСЛАВА КІНАШ-ҐАЛАН — дружина
ВОЛОДИМИР АРТУР — син з дружиною ЕЛЛЕН
ЛЕСЯ КІНАШ — швагерка
і Родина

РЕАҐУЮЧИ НА ПОЇЗДКУ РЕМЗІ КЛАРКА, колишнього головного прокуратора ЗСА і дев'ятьох інших американців до Ірану на т. зв. міжнародний осуд встрявання ЗСА у внутрішні справи тієї країни, Сенат більшістю голосів виніс резолюцію, яка в принципі засуджує таке поступування американських громадян, які, іґноруючи зарядження Уряду, самі ініціюють переговори з іранським урядом з метою добитися звільнення закладників.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, 18-го травня 1980 року, відійшов від нас на 56-му році трудолюбивого життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п. АНАТОЛЬ ТКАЧУК

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім нашим Приятелям і Знайомим, які причинилися до помочі в нашім печальнім горю по втраті нашого Любого і неоціненого, Дорогого Мужа, Батька і Дідуся бл. п. Анатоля Ткачука.

Похорон відбувся 20-го травня 1980 р. з похоронного заведення Crabiel Funeral Home, 170 No. Main Street, Milltown, N.J. до української католицької церкви Преcв. Діви Марії в Ню Бронсвік, Н. Дж., а відтак на Вічний спочинок на цвинтар св. Петра в Ню Бронсвік, Н. Дж.

Дякуємо о. Давидові Клуні за похоронні відправи і за промову зі зворушливими словами про Покійного, нашого Любого Мужа, Батька і Дідуся. Дякуємо нашим Кумам за несення домовини і віддання останньої прислуги для Покійного. Дякуємо Сестрицтву при парафії Пресв. Діви Марії за приготовання тризни по похороні, дякує Всім, хто чим небудь причинився для полегшення печального горя. Дякуємо за квітк-букети, Служби Божі, за офіри на церкву Преч. Діви Марії в Ню Бронсвіку, Н. Дж.

Хай Всевишній винагородить усім за їхні добрі серця до нас, а Покійному дасть Царство Небесне. Хай американська земля буде Йому легкою.

Горем прибиті:
дружина — МАРУСЯ
сини — БОГДАН і МИРОН
внуки — ХРИСТОФЕР, МИХАЙЛО
невістка — АЛІСЯ

В глибокому смутку і жалю повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що дня 21-го червня 1980 року, по довгій і тяжкій недузі, відійшов у Вічність, прийнявши Найсвятіші Тайни, наш Найдорожчий і Незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ і ШВАҐЕР

бл. п. ІВАН РИПЯНСЬКИЙ

нар. 6-го лютого 1912 р. на Бучині, пов. Броди, Україна.

ПАНАХИДИ — в похоронному заведенні Ґіордано, Ґроздї Авеню, Бронкс, Н. Й., в понеділок, 23-го червня, о год. 7:30 веч. і у вівторок, 24-го червня, о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН в середу, 25-го червня 1980 р., о год. 9-ій ранку, до церкви св. Юра, а опісля на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:
дружина — ЄВГЕНІЯ в Україні
син — ОЛЕГ з дружиною ЛЮДОЮ в Україні
внуки — ЮРКО і БОГДАНЧИК
сестра — ЄВГЕНІЯ в Україні
брати — ПАВЛО і ГРИГОРІЙ з родинами в Україні
сестра — АННА САЛЕЦКА з мужем ЯРОСЛАВОМ в Америці
та ближча і дальша Родина тут і в Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 18-го червня 1980 р., Волею Всевишнього, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п. д-р ОЛЕКСАНДЕР ВОЛИНЕЦЬ

нар. 13-го лютого 1890 р. в Підволочиськах, Україна, б. суддя й адвокат в Бродах, Ярославі, Вадовіцах і Кракові.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 21-го червня 1980 р. зі собору св. Володимира й Ольги в Чікаґо, Ілл., на цвинтар св. о. Миколая.

В безмежному горю:
дружина — ХРИСТИНА
донька — ОКСАНА БОДНАР з мужем ТАРАСОМ
внучка — ХРИСТИНА
Ближча і дальша Родина в Північній та Південній Америці і в Україні

З нагоди міжокружної конференції референток СУА

Клівленд, Огайо. (Н. Винярська). — Окружна управа СУА в Огайо була господарем можокружної конференції референток, яка відбулася 27-го квітня в домівці Союзу Українок Америки в Пармі. На конференцію прибула організаційна референтка Головної управи Ірина Кіндрачук, голови Округ Детройт і Чікаго організаційні референтки Округ та Відділів і дві гості з далекого Кензас Ситі.

В програмі конференції було відчитано шість рефератів, які охоплювали цілу організаційну проблематику. Добре опрацьовані і змістовні реферати викликали у присутніх зацікавлення, що позначилось жвавою дискусією та бажанням учасниць, щоб всі реферати були видруковані і переслані Округам.

В результаті обміну думками і досвідом усвідомились можливості і способи приєднування нових членок. Досвід в Окрузі Детройт виявив, що притягнення жінок до окремих цікавих проєктів може привести до кращого розуміння і оцінки праці СУА й евентуального членства.

СУА, як і кожна інша організація, постійно потребує допливу нового членства. Скріплення існуючих Відділів, створення нових у віддалених місцевостях були широко обговорені. Відносно новим є „вільне членство", до якого запрошується жінок у місцевостях, де ще не існують відділи СУА, чи де доїзд утруднений. Річна вкладка 20 дол. дає членство в організації, вартісний журнал-місячник „Наше Життя", через які членка утримує зв'язок з українським жіночим світом.

Наголошено важливість зберігання української мови, особливо молодшими Відділами. За приклад, гідний наслідування, послужив новий молодечий Відділ у Детройті, членки якого говорять на сходинах виключно українською мовою і горді з того. Це доказує, що добра воля і сильна постанова можуть багато досягти.

У підсумку нарад ухвалено крім приєднання нового членства теж обов'язкову передплату та поширення „Нашого Життя" і приєднання членства для Українського Музею. Під час перекуски учасниці знайомились і висловлювали думки, що приналежність до організації розвиває здібності і дає нагоду їх виявити, що в свою чергу приносить користь не тільки громаді, а і самій членці.

Під час цієї успішної конференції організаційна референтка Головної управи Ірина Кіндрачук давала вичерпні пояснення та напрямні, передаючи свій ентузіязм присутнім. Конференцію закінчено постановою переводити в життя намічені пляни.

Появився словничок для літніх таборів

Саскатун, Саск. — Заходом Провінційної Ради Комітету Українців Канади (КУК) у Саскачевані появився друком 120-сторінковий словничок, призначений для вжитку в україномовних літніх таборах.

Ця книжечка включає тисячі частовживаних англійських слів з їх відповідниками українською мовою. У книжечці є чотири розділи під такими заголовками як „Взаємовідносини", „Спортові гри й забави" і „Хатнє життя". Кожний розділ надрукований на папері іншого кольору.

Ціль „Словничка" — допомогти студентам, які не знають відповідних українських слів для різних літніх зайнять, зазнати глибшого відчуття різних аспектів щоденної української культури. Слідуючі видання в наміченій серії матимуть тематику, пов'язану з іншими порами року.

„Словничок" щедро ілюстрований і надрукований великим друком. Він є кишенькового розміру, міцно оправлений і повинен витримати багато років постійного вжитку.

„Словничок" уложили університетські студенти Надя Білинська і Надія Дмиртюк з допомогою о. В. Івашка та під наглядом викладача Славістичного відділу Віри Лабач.

Мистецьке оформлення й ілюстрації виконані Стефанією Погорецькою з допомогою її чоловіка д-ра З. Погорецького. Дорадниками у цьому проєкті були проф. Рома Франко зі Славістичного відділу і учителька української мови в середній школі Е.Д. Феян, Леся Ґруза. Підготовлення до друку доглядала Бернадета Кобринська з Канади.

Остаточну редакцію зібраного матеріялу провели професори Юрко Фотій і Зенон Погорецький.

Ціна „Словничка" 5 долярів і його можна замовляти безпосередньо від Провінційної Ради Саскачеванського КУК. Поштова скринька ч. 141, Саскатун, Саскачеван, Канада S7K 3K4.

„Дозорці..."

(Закінчення зі ст. 2-ої)

дальшого загострення міжнародної напружености, об'єднання усіх реакційних сил на антирадянській плятформі".

Тому Комуністична партія, — в дальшому твердить ген. Лавриненко, — начебто тільки з огляду на „агресивність" Заходу і ЗСА, — „проявляє постійну турботу про підтримку на належному рівні обороноздатности нашої Батьківщини і її Збройних Сил, у тому числі прикордонних військ".

І так, як колись у післявоєнний період, „разом з чекістськими органами довелось брати участь у запеклій боротьбі з залишеними фашистами у прикордонній смузі агентурою, з бандами буржуазних націоналістів, з відступами імперіялістичних розвідок, які особливо посилились у період т. зв. „холодної війни", — заявляє ген. Лавриненко, — так і сьогодні прикордонники, які відмінно володіють найновішою бойовою технікою і зброєю, відзначаються пильністю, ідейним гартуванням і морально-психологічною підготовою", і вони „завжди напоготові", щоб з „чесністю і гідністю виконати свій священий обов'язок перед Батьківщиною".

Інакшими словами, Москва, закидаючи „буржуазному" Заходові „гонку озброєнь" і „підступну діяльність" супроти Совєтського Союзу, в той же самий час, вишколює безчислені ряди війська, вивіновуючи його наймодернішою зброєю, і зокрема посилюючи кордони своєї країни та її сателітних країн прикордонними „скріплюваннями", будь-то би лише в своїй обороні. Але це не першина Москві, а не як це вона приписує Заходові і ЗСА, з макіявелівською спритністю орудувати „брехливими фразами."

В першу річницю смерти Володимира Дутки

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Часто читаємо згадки про людей, які займали видатні становища, які мали щастя пройти крізь життя серед гурту своїх рідних, знайомих, серед своєї громади. Але порохом забуття покриті життєві шляхи скромних людей, які, проте, включались у боротьбу за добро для своїх українських братів, які жили для друзів своїх.

Бл. п. Володимир Дутка помер 12-го травня 1979 року в одному зі шпиталів Ню Йорку. Біля його смертної постелі вірно пересиджував друг із минулих жорстоких років — Михайло Ступка. Він зворушено згадує про долю Володимира, описуючи кілька епізодів з життя цього трудівника і страдника, з яким і він сам переходив пекло нацистського голокосту.

Володимир Дутка — колишній вояк силою обставин і фронтовик у польській армії, але одночасно й член Організації Українських Націоналістів, по 16-ти місяцях перебування в німецькому полоні в 1940-их роках опинився в місті Ґоті, Тюрінгія, на важкій роботі з мізерною заробітною платнею. Одначе, в тих невідрадних обставинах бл. п. В. Дутка не забув про своїх друзів. У розпорядження ОУН передавав свої гроші, ділився своїми харчовими картками, організував харчову й фінансову допомогу братам, що мучились у німецьких тюрмах і концентраційних таборах.

Але в листопаді 1942 року ґестапо заарештувало і його й кинуло в тюрму в Ґоті, а відтак до кінцтабору в Бухенвальді. Голод і важка праця виснажували, але це ще не було вершком терпінь. Незабаром Володимира взяли в склад зовнішньої команди праці — відоме комано смерти „Одруф". Він повернувся після трьох місяців до табору опухлий не до пізнання. 5-го березня 1945 року розпочалась евакуація табору. Володимир знову був у маршовій колоні серед п'яти тисяч мусулман. В голоді та холоді маршував він у тому смертному поході два місяці, лише глибока віра і надія на Бога та любов до України зберегли в нього бажання життя. Кілька десятків уцілілих кацетників з цієї колони смерти звільнили американці, кладучи край їхній Голгофі.

Володимир Дутко вийшов на волю 5-го травня 1945 року в Мантгавзені, Австрія, але життя на волі теж не було для Володимира надто ласкавим. Здоров'я знищене. Прикро було, що зустрічав холодне відношення в українських інституціях, до яких звертався за допомогою. Не знайшов він у тих повоєнних часах співчуття серед своїх, але німецький „арбайтсамт" підшукав йому легку працю й помешкання.

В 1949 році Володимир Дутка виїхав до Америки Коротко перебував у Бостоні, відтак переїхав до Ню Джерзі, а звідтіль до Ню Йорку, де відшукав свого друга з часів смертного кацетного маршу — Михайла Ступку, з яким був у постійному зв'язку, немов з рідним братом. Працював до 1957-го року, а тоді знову занедужав на серце. Кілька інфарктів примусили його перебути операцію серця. І жив відтоді самітно, піддержуваний медикаментами, у скромному помешканні. У вересні 1978 року забрали його до шпиталю. Там він чекав у повній свідомості смерти, з якою примирився, але туга була за Україною, бо волі для України не діждався.

Як колись в Европі, так теж в Америці ділився тяжко запрацьованими грішми, жертвував на добрі цілі. Вже в 1966 році почав передавати грошові датки на Фонд Катедр Українознавства і незабаром бл. п. Володимир Дутка став меценатом ФКУ. Ґарвардське українське середовище пам'ятає цю жертвенну людину. В першу річницю смерти св. п. Володимира Дутки духовний опікун відслужив у його імені Заупокійну Літургію, і так кожного року в місяці травні відправлятиметься Богослуження за спокій душі бл. п. Володимира Дутки, мецената ФКУ.

Національна...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

бують. На основі сказаного ми повинні глибоко подумати про працю над Національною бібліографією України, або Бібліографією України чи просто — Українікі. Сучасні удогіднення перебиток значно тут улегшують працю ніж півстоліття тому, чи тепер на рідних землях. На мою думку нам треба:

— Усіма можливими засобами скомплектувати вже друковані дотепер бібліографічні реєстри і всі назви перенести на каталогові карти більшого розміру;

— переглянути іншомовні бібліографії наших сусідів, перенести все потрібне на картки;

— визначити один центр із постійним бюджетом і до нього пересилати публіковані праці. Причому такий центр повинен мати потрібне устаткування та фахових людей, щоб вести таку працю.

У цій статті ми лише частково порушили питання національної бібліографії та виказали, що вона існує у всіх західніх народів та що у сфері впливів нищівного комунізму поневолені ним народи боронять тих принципів і сьогодні. В усьому т.зв. РСФСР чи СССР бібліографія „республік" добування сировини зводиться лише до рівня краєзнавства.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

РОМАН І. СОСЯК, член УНС Відд. 191 в Трой, Н. Й., помер 23 травня 7980 р. на 16-му р. життя. Нар. 1964 р. в Леттам, Н. Й.; членом УНС став у 1972 р. Залишив у смутку батька Михайла, маму Ніну, братів — Богдана, Євгена та сестру Таню. Похорон відбувся 27 травня 1980 р. на цвинтарі св. Петра і Павла у Вотерфорд, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Рассел Колодій, секр.

ПАВЛІНА ЩЕРБАК, членка УНС Відд. 27 Т-ва Орлик в Ірвінґтоні, померла 28 травня 1980 р. на 59-му р. життя. Нар. 1921 р. у Володимирі, Волинь, Україна; членкою УНС стала 1955 р. Залишила у смутку чоловіка Миколу, сина Ярослава, дочку Оксану, сестру Ніну. Похорон відбувся 27 травня 1980 р. на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Роман Ланичак, секр.

РОЗАЛІЯ МЕЛЬНИК, членка УНС Відд. 363 в Олін, Н. Й., померла 8 червня 1980 р. на 86-му р. життя. Нар. 1893 в Зах. Україні; членкою УНС стала 1924 р. Залишила у смутку двох синів: Юрія і Йосифа, внучку та 2 внуків. Похорон відбувся 11 червня 1980 р. на цвинтарі Ст. Бонавенчер в Аллеґани, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Юрій А. Луцишин, секр.

СТЕФАН ПЛЕКАН, член УНС Відд. 355 Запорозька Січ в Ст. Джозеф, Мізурі, помер 25 травня 1980 р. на 57-му р. життя. Нар. 1922 р. в Ст. Джозеф, Мізурі; членом УНС став у 1940 р. Залишив у смутку кол. дружину, чотирьох синів, три дочки і чотири сестри. Похорон відбувся 28 травня 1980 р. на цвинтарі Кальварія в Манітовок, Віскансин.

Вічна Йому Пам'ять!
Семен Гасяк, секр.

ІВАН ЦЕГЕЛИК, член УНС Відд. 375 ім. Д. Вітовського у Філядельфії, Па., помер 28 квітня 1980 р. на 90-му р. життя. Нар. 1891 р. в Комарно, Україна; членом УНС став 1935 р. Залишив у смутку дочку Софію. Похорон відбувся 1 червня 1980 р. на цвинтарі св. Марії в Абінґтон, Монтґ. Ко., Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Тарнавський, секр.

ТЕОДОР Ф. ГІЛЬ, член УНС Відд. 270 Б-ва св. Івана Хрестителя в Джерзі Сиeті, Н. Дж., помер 9-го травня 1980 р. на 67-му році життя. Нар. 1912 року в Джерзі Сиеті, Н. Дж.; членом УНС став у 1933 р. Залишив у смутку дружину Софію, сина Володимира, невістку і 3 внуків. Похорон відбувся 9-го травня 1980 р. на цвинтарі Ін Ловінґ Меморі в Ляс Веґас, Невада.

Вічна Йому Пам'ять!
Степан Островський, секр.

● РОЗШУКИ ●

Пошукую вуйка
ПЕТРА ОНИСЬКО,
род. в с. Махнів, пов. Сокаль. Пошукує Текля Онисько. Хто знав би про нього, або він сам, прошу писати:
MYROSLAWA MATYCZAK
2024 Utopia Parkway
Whitestone, N.Y. 11357

Пошукую брата
ПАВЛА КИРИЛОВИЧА ФЕДЕНКО.
нар. в місті Барабінськ, Сибір, 8. 1921 року. Перед кінцем Другої світової війни перебував у Франції. Хто знав би що про нього, або він сам, прошу написати на адресу:
NICHOLAS FEDENKO
8708 Place des Lilas
Ville Danjou H1J 1Z7
Montreal, Que., Canada
Заграничні газети просимо передрукувати, включно в Франції.